

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: V. P. V., ev. č. X
st. přísl. X
doručovací adresa X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 30. 3. 2022, č. j. OAM-260/ZA-ZA10-HA13-2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce zejména uvedl, že žalovaný porušil § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb, správní řád (dále jen „správní řád“). Dále žalovaný porušil § 10 a odst. 1 písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu.
3. Žalobce své námitky skutkově konkretizoval tak, že jeho žádost neměla být posouzena jako nepřipustná. Žalovaný rovněž považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 3. 2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS). Žalovaný si neobstaral dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu žalobce nezbytných k tomu, aby mohl kvalifikovaně posoudit, zda například v zemi původu nedošlo ke změně. Jedinými podklady je informace OAMP, Bezpečností a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22. 4. 2021 a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci publikované v roce 2021, Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. 4. 2021. S těmito zprávami však žalovaný dále nijak nepracuje, v odůvodnění rozhodnutí na ně neodkazuje, a proto není zřejmé, jaké informace z nich využil k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
4. Žalobce dále namítá, že v případě nuceného návratu do země původu bude zasaženo do jeho práva na rodinný a soukromý život dle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. V ČR se totiž nachází jeho manželka, syn a nezletilá dcera. Žalovaný pochybil, pokud se nezabýval tím, zda jeho rozhodnutí nezaložilo rozpor s mezinárodními závazky. V posuzovaném případě jsou toto důvody k udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany dle § 14 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (odkázal zde na rozhodnutí NSS ze dne 19. 2. 2014, č.j. 1 Azs 20/2013, ze dne 24. 7. 2013, č.j. 6 Azs 15/2013-35 a ze dne 25. 1. 2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28). Žalovaný se tedy měl zabývat odloučením žalobce od jeho blízké rodiny, stejně jako délkou pobytu na území ČR a vytvořenými sociálními vazbami.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření především popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť žaloba neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
7. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

8. Soud se tedy zabýval posouzením žalobcem tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesplnění podmínek pro zastavení řízení v případě další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
9. Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí *opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
10. Dle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
11. Dle ustanovení § 11a odst. 2 zákona o azylu *není-li opakovaná žádost nepřípustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.*
12. Dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení *zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.*
13. Cizinec má tedy možnost žádat o mezinárodní ochranu opakovaně, jeho žádost však bude nepřípustná a řízení o ní zastaveno ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) ve spojení s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu, pokud neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým způsobem, že by to mohlo opodstatněnost nové žádosti zakládat. Zákon o azylu pro první opakovanou žádost výslovně počítá také se skutečnostmi nebo zjištěními, které se objevily, tedy nejen s těmi, které cizinec uvedl. Aktuální ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) odkazuje na ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu.
14. K důvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, která byla předmětem napadeného rozhodnutí, uvádí soud následující.
15. Z dikce citovaného ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat, a to nutnost uvést nové skutečnosti nebo zjištění a podmínka, aby se přitom jednalo o takové skutečnosti nebo zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je poté nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, nýbrž pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo smysl, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady. V případě druhé z uvedených podmínek soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno důkazní a břemeno tvrzení. Jak již Nejvyšší

správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

16. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy nelze pojímat jako prostředek k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího správního řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, mezi které lze mj. řadit taktéž změnu situace v zemi původu žadatele. Závěrem lze tedy poznamenat, že ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jakýsi filtr, jehož prostřednictvím lze propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejné právo, a to princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.
17. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno důsledně dbát na splnění obou výše stanovených podmínek, které mají jak garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k odlišnému rozhodnutí správního orgánu, tak zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.
18. K problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se pak Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. [9 Azs 5/2009 – 65](#). Svůj závěr formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. [3 Azs 6/2011–96](#), rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že: „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s [§ 10a písm. e\) zákona č. 325/1999 Sb.](#), o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu

možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle [§ 25 písm. i\) zákona o azylu](#) zastaví.“

19. Z citované judikatury tedy vyplývá, že správní orgán při posouzení opakované žádosti zjišťuje, zda se objevily nové závažné skutečnosti, ať již na straně samotného žadatele nebo v zemi jeho původu, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které současně svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v [§ 12 zákona o azylu](#) nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a tohoto zákona. Aby tyto skutečnosti byly pro danou věc relevantní, musely by mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.
20. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR podruhé. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 17. 9. 2018. Žalovaný vydal dne 3. 6. 2019 pod č.j. OAM-801/ZA-ZA11-HA08-2018 rozhodnutí, jímž žalobci nebyla mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14 a) a § 14 b) zákona o azylu udělena. Podle názoru zdejšího soudu žalobce uváděl shodné důvody, pro které žádost o mezinárodní ochranu podal již v minulosti, přičemž nebylo zjištěno, že by se situace v domovské zemi od doby rozhodnutí o jeho první žádosti zásadním způsobem změnila. Primárním důvodem byla skutečnost, že v roce 2018 přišel o pobyt a nechce vycestovat zpět do vlasti. Jiné důvody nemá. Žalobce tedy sám uvedl, že jeho důvody jsou stejné jako v předchozím řízení a jiné nemá. Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany.
21. Soud tedy musí přisvědčit žalovanému v tom směru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl skutečně žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do hmotněprávního postavení žalobce. Žalovaný tudíž naplnil veškeré náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
22. Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu soud ve shodě s právním názorem žalovaného uzavírá, že ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žadatel neuvedl a ani žalovaný nezjistil ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné hodnocení žádosti žalobce, tedy skutečnost, která by vyžadovala nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci.
23. K námitce týkající podkladů pro rozhodnutí o žalobcově žádosti tak žalovaný vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22. 4. 2021 a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) a přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. 4. 2021. Žalovaný z těchto zpráv učinil závěr, že ve Vietnamu nedošlo od doby posouzení předchozí žádosti k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost dle § 11

a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Dle názoru soudu mohl žalovaný z těchto zpráv vycházet, neboť od té doby se situace ve Vietnamu zásadně nezměnila a neproběhly žádné významné změny a převraty. V tomto ohledu žalobce ostatně ani netvrdí, v čem byl konkrétně zkrácen na svých právech neopatřením nových zpráv, a v žalobě ani neuváděl žádné nové skutečnosti ohledně země svého původu, které by bylo nutné nově posoudit. A je potřeba zdůraznit, že žalobce ani žádné azylově relevantní údaje neuváděl. Obstojí proto stručný závěr žalovaného, že nebyla shledána žádná změna, která by mohla představovat novou skutečnost. Žalobce byl rovněž se shora uvedenými podklady seznámen, přičemž se k nic nevyjádřil a nenavrhoval ani jejich doplnění.

24. Vzhledem k tomu, že byly ve věci naplněny podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla zcela správně shledána nepřipustnou v souladu s právními předpisy i aktuální judikaturou.
25. Soud dále dodává, že jeho úlohou nebylo posuzovat, jestli měl být žalobci udělen azyl či doplňková ochrana, ale pouze to, zda byla jeho opakovaná žádost přípustná, tj. byly v ní uvedeny nové skutečnosti či zjištění, které nemohl bez své viny uvést již v první žádosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. [3 Azs 6/2011](#)–96). Jelikož žádné takové skutečnosti uvedeny nebyly, žalovaný nepochybil, pokud tyto důvody věcně nezkoumal.
26. Soud nad rámec uvádí, že žalobce rovněž argumentoval případným zásahem do soukromého a rodinného života. K tomu soud uvádí, že k § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se NSS vyslovil například v rozhodnutích ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 96, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ve kterých dospěl k závěru, že mezinárodní závazky [zejm. článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.)] neukládají státu všeobecný závazek respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27). Doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu je tedy vyhrazena pro zcela mimořádné případy, kdy by samotné vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky (rozsudky NSS ze dne 28. listopadu 2008 č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 21. března 2018 č. j. 6 Azs 6/2018 - 33 či ze dne 26. března 2020 č. j. 6 Azs 258/2019 - 31, č. 4030/2020 Sb. NSS, usnesení ze dne 30. srpna 2016 č. j. 4 Azs 142/2016 - 41, ze dne 18. května 2017 č. j. 9 Azs 13/2017 - 32, ze dne 8. listopadu 2018 č. j. 5 Azs 201/2017 - 37 a mnohá další). V kontextu hrozícího porušení práva na soukromý a rodinný život NSS tedy takový závěr výjimečně učinil v případě cizince, jehož manželka i malá dcera (obě české občanky) byly prakticky odkázány na jeho péči

(rozsudek ze dne 11. března 2015 č. j. 3 Azs 256/2014 - 27). V případě rozsudku NSS ze dne 25. 1. 2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28 pak se jedná o skutkově odlišný případ, kdy se jednalo o žadatelku o mezinárodní ochranu, jejíž manžel a nezletilý syn (mladší než 3 roky) měl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR. V posuzovaném případě však na území ČR žije již zletilý syn žalobce, jeho manželka a dcera (rok narození 2007) ve věku relativně blízkém věku dospělosti, všichni mají státní příslušnost Vietnamské socialistické republiky. Jeho manželka a dcera tady sice mají nejspíš povolený trvalý pobyt, ale ani to dle názoru soudu nesplňuje poměrně přísná kritéria judikatury NSS, kdy lze z důvodu tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života výjimečně udělit doplňkovou ochranu dle § 14 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

27. Závěrem soud zdůrazňuje, že nikterak nezlehčuje situaci žalobce. Poskytnutí azylu, resp. doplňkové ochrany, je však zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky. Nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, které jsou upraveny např. v zákoně č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. [6 Azs 52/2020](#)–41).
28. Žalovaný tedy rozhodl správně, přičemž v žádném případě nelze jeho rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné či nesrozumitelné. V odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

V. Závěr a náklady řízení

29. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. listopadu 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce